

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2016, čj. MV-37830-3/SO/sen-2015,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 3. 2. 2015, čj. OAM-58502-22/DP-2013, byla na základě § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, a to společným soužitím rodiny, jelikož se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila výrok prvostupňového rozhodnutí a žádost zamítla s poukazem na skutečnost, že žalobce nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení tohoto pobytového oprávnění dle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 3. 6. 2016 žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou, že státní moc lze uplatňovat pouze v případech a v mezích stanovených zákonem. Zákon o pobytu cizinců stanoví taxativně, v jakých případech lze žádost zamítnout, nicméně neobsahuje ustanovení, podle kterého by mohla žalovaná žádost zamítnout, jak učinila ve výroku napadeného rozhodnutí.
4. Dále uvedl, že žalovaná v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), neuvedla ve výroku procesní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Odkaz na § 42a zákona o pobytu cizinců byl uveden jako ustanovení upravující hmotněprávní podmínky pobytu.
5. Poukázal na to, že odůvodnění rozhodnutí je v rozporu se smyslem předpisů, které upravují sloučení rodiny. Vzhledem k věku žalobce by měl být automaticky považován za osobu, která se ze zdravotních důvodů o sebe může jen s obtížemi postarat. Pobyt žalobce v zahraničí jsou léčebné a souvisí s jeho zdravotním stavem. Požadavek žalované, aby žalobce prokázal, že se o něj děti a manželka nestarají, je nesplnitelný. Upírání práva na sloučení rodiny s poukazem na to, že žalobce je formálně vzato ženat, nebo má další děti, které se o něj nejsou ochotné postarat, je v rozporu s účelem § 42a zákona o pobytu cizinců.
6. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu projednání.

III. Vyjádření žalované

7. V podání ze dne 11. 10. 2016 žalovaná ve většině odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a uvedla, že nepovažuje žalobcem uplatněné námitky za důvodné. Uvedla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyložila, z jakého důvodu přistoupila ve výrokové části svého rozhodnutí k aplikaci ustanovení § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
8. Žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále také „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované včetně předchozího rozhodnutí Ministerstva vnitra a řízení předcházejícího jejich vydání a shledal, že žaloba **není důvodná**.
10. K námitce žalobce, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje ustanovení, dle kterého by bylo možné žádost zamítnout, jak učinila žalovaná, konstatuje soud, že většinou se správní řízení dle zákona o pobytu cizinců subsidiárně řídí právní úpravou obsaženou ve správním řádu. Odchytky v tomto směru upravuje § 168 zákona o pobytu cizinců, který taxativně jmenuje řízení, u kterých se správní řád (v části upravující správní řízení) neuplatní. Předmětné řízení o žádosti žalobce ovšem mezi tato řízení nepatří, tudíž subsidiarita správního řádu není vyloučena. Dle § 51 odst. 3 správního řádu platí, že *je-li zjištěna*

skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

11. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že k zamítnutí žádosti vedly žalovanou úvahy o nenaplnění podmínek dle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je nutno zdůraznit, že toto ustanovení upravuje subjekty, které jsou *oprávněny* žádost podat. Pokud tedy správní orgán dospěl k závěru, že žalobce nenaplnuje žádnou z podmínek, které by z něho činily osobu oprávněnou k podání žádosti, a zároveň zákon o pobytu cizinců neobsahuje speciální procesní ustanovení pro tuto konkrétní situaci, má soud za to, že bylo na místě zamítnutí žádosti dle výše uvedeného ustanovení správního řádu, neboť se jedná o tzv. *condicio sine qua non* (srov. Jemelka, L. a kol. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. C. H. Beck, 2016, komentář k § 51).
12. Žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že procesní ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, není uvedeno ve výroku rozhodnutí. Soud konstatuje, že žalovaná jako odvolací orgán v odvolacím řízení měnila prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Toto ustanovení přitom bylo uvedeno v záhlaví rozhodnutí, což je dostačující ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012-57. Ministerstvo vnitra v prvostupňovém rozhodnutí uvedlo důvod zamítnutí (nepodařilo se ověřit údaje uvedené v žádosti) včetně odkazu na procesní ustanovení, které říká, že se v takovém případě povolení *neuděluje*. Ke změně prvostupňového rozhodnutí žalovaná přistoupila s odůvodněním, že Ministerstvo vnitra situaci nesprávně kvalifikovalo a uvedla, že změněný výrok považuje za přehlednější a jednoznačně vystihující. V takovém případě je ovšem třeba přisvědčit žalobci v tom smyslu, že v novém výroku neuvedla odkaz na konkrétní procesní ustanovení, dle kterého byla žádost zamítnuta. Navíc žalovaná pochybila i ve formulaci výroku, když uvedla, že *účastník řízení nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení pobytového oprávnění uvedených v § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců* - jak ovšem soud uvedl výše, toto ustanovení neupravuje podmínky pro udělení pobytového oprávnění (srov. ustanovení § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců), ale upravuje podmínky oprávněnosti subjektu k podání žádosti.
13. Soud tedy dospěl k závěru, že se žalovaná dopustila výše uvedených procesních pochybení, nicméně je toho názoru, že uvedená pochybení neměla vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 As 90/2010-95). Na správní řízení je třeba nahlížet jako na jeden celek a v tomto případě zastává soud názor, že odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů dostatečně zřejmě vysvětluje všechny úvahy a důvody, na základě kterých byl přijat závěr, že žalobce nesplňuje žádnou podmínku uvedenou v § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Negativní (zamítavé/nevyhovující) rozhodnutí je tedy důsledkem hmotněprávního posouzení věci, které bylo provedeno správně a soud k němu nemá výhrady (k tomu viz dále). Žalobci nebyla v důsledku uvedených procesních pochybení způsobena žádná újma, jelikož byl dostatečně srozumitelně a podrobně informován o důvodech, pro které nebylo možné jeho žádosti vyhovět. Shledaná pochybení je ovšem třeba důrazně vytknout a soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí považuje za hraničící s nepřezkoumatelností.
14. Mezi účastníky řízení bylo klíčovou spornou otázkou naplnění podmínky podle § 42a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, která hovoří o tom, že žádost je oprávněn podat ten cizinec, který *je osamělým cizincem starším 65 let nebo bez ohledu na věk cizincem, který se o sebe nedokáže ze zdravotních důvodů sám postarat, jde-li o sloučení rodiny s rodičem nebo dítětem s povoleným pobytem na území*. Ustanovení tedy upravuje dvě alternativně

stanovené podmínky a pro oprávněnost osoby k podání předmětné žádosti postačí naplnění jedné z nich. Buď se musí jednat o *osamělého* cizince *staršího 65 let*; nebo se musí jednat o cizince, který se *o sebe nedokáže ze zdravotních důvodů sám postarat* (v tomto případě *bez ohledu na věk cizince*). Správní orgány správně zvažovaly, zda žalobce nesplňuje alespoň jednu z uvedených podmínek.

15. „Status osamělosti“ cizince upravuje § 178a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který říká, že *osamělým cizincem se pro účely tohoto zákona rozumí cizinec svobodný, ovdovělý nebo rozvedený*. Správní orgány na základě aplikace tohoto ustanovení dospěly k závěru, že se o *osamělého* cizince nejedná, přičemž je třeba potvrdit jejich názor na to, že citované ustanovení je *naprosto jednoznačnou legislativní definicí* a nedává žádný prostor pro aplikaci správního uvážení. Zároveň se v něm nevyskytují neurčité právní pojmy, které by bylo nutno (resp. bylo možno) interpretovat správními orgány. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v rozhodné době ženatý, nenaplňoval podmínku osamělosti, a to i přestože tvrdil, že se jedná o manželství čistě formální. Vzhledem k výše citované legislativní definici již samotná existence manželského statusu vylučuje, aby na žalobce bylo pohlíženo jako na *osamělého* cizince. První z možných alternativních podmínek ustanovení § 42 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců tedy žalobce nenaplňoval.
16. Ohledně druhé možné podmínky citovaného ustanovení správní orgány vyšly zejména z doložených lékařských zpráv a ze zjištěného častého cestování žalobce do zahraničí. Tyto podklady posoudily v intencích volného hodnocení důkazů, přičemž vyvodily závěr, že se nejedná o cizince, který se *o sebe nedokáže ze zdravotních důvodů sám postarat*. Ani druhá možná podmínka ustanovení § 42 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců tedy nebyla v případě žalobce splněna.
17. Je vhodné zdůraznit, že správní orgány rovněž zohlednily smysl a účel předmětné právní úpravy a poukázaly na skutečnost, že evropské právo (směrnice Rady ze dne 22. 9. 2003, č. 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny) stanoví v čl. 4 bod 2 písm. a) státům pouze *fakultativní možnost* povolit vstup a pobyt nejbližším příbuzným v přímé vzestupné linii osoby usilující o sloučení rodiny nebo jejího manžela, pokud jsou na ní závislí a nepoživají nezbytnou podporu rodiny v zemi původu. S tímto závěrem se soud ztotožňuje a konstatuje, že česká právní úprava vzhledem k fakultativnímu charakteru zmiňované části směrnice není v rozporu se smyslem a účelem evropských předpisů, které se věnují právu na sloučení rodiny.
18. Soud nepřisvědčil ani námitce, že vzhledem k věku žalobce by měl být automaticky považován za neschopného se o sebe ze zdravotních důvodů sám postarat. Jelikož zákonodárce nepřistoupil v tomto ohledu ke stanovení konkrétní hraniční věkové hranice, je nutné tuto skutečnost prokazovat a vycházet z individuálních okolností každého konkrétního případu. Žalobce rovněž tvrdil, že jeho časté cestování bylo za účelem léčebných pobytů, což je skutečnost, kterou jednak nijak nedoložil a jednak sama o sobě nevyvrací, že je schopen se o sebe sám postarat (spíše tento závěr může utvrdit). Na žalobce tudíž není možné pohlížet jako na osobu oprávněnou k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců.
19. Soud uzavírá, že sice shledal několik pochybení procesního charakteru, nicméně s ohledem na věcně správné a zákonné hmotněprávní posouzení otázky má za to, že nedošlo k negativnímu vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

20. Při přezkumu napadených rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
21. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení o žalobě úspěch neměl. Žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, dne 26. července 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu